

Inge zwom dwars tegen de stroom in om haar dochter te redden

“Sissy gaat toch niet dood, hè?”

Dit verhaal wil ze cadeau doen aan de wereld, omdat het volgens haar levens kan redden. Inge Platzek (41) uit Uitgeest zag het leven uit haar dochter Sissy (13) wegglijpen én weer terugkomen.

Plus: vier alternatieve diagnosemethoden.

Van het begin af aan heb ik het gevoel: ‘dit zit niet goed’. Sissy blijft na een griepje moe. Dat gaat van kwaad tot erger. Op school mist ze de energie om een potlood vast te houden. Zodra ze thuiskomt, huilt en smeekt ze of ze naar bed mag. De step die ze voor haar verjaardag krijgt, blijft onaangeraakt in de hoek liggen. Ik herken mijn dochter niet meer. Eerder was ze een ondernemende deugniet, nu slaapt ze twintig uur per dag. Binnen zes weken zie ik mijn kind wegglijden en niemand die het kan stoppen. De huisarts niet, de kinderarts niet. Volgens de onderzoeken moet Sissy gezond zijn, maar waarom sleep ik haar dan in een buggy van specialist naar specialist? Zwarte randen onder haar ogen, lijkkleek. ‘Dit meisje is niet in orde’, stelt iedere dokter. Dat weet ik ook wel, vertel me liever wat ze mankeert.”

“Niet opgeven, mijn kind”

“Zoveel ziektebeelden passeren de revue. Een moeder van een klasgenootje drukt me op ’t hart door te blijven zoeken; bij haar zoontje begon de acute leukemie net zo. Een vriendin die verpleegkundige is, verbaast zich erover dat er nog geen urineonderzoek is gedaan. Ik opper het, maar de kinderarts wuift het weg: ‘het bloedbeeld zegt genoeg.’ Daar ga ik maar van uit, ook al schreeuwt het vanbinnen dat we niet op de goede weg zitten. Ik ben vast een overbezorgde moeder. Maar hoe zou jij eraan toe zijn als je kind van zes niet meer op haar benen kan staan? Niet weten, is misschien wel het meest slopend. Zolang er geen diagno-

se is, kunnen de artsen niets.”

“Sissy verandert in een uitgemergeld skeletje dat te uitgeput is om te eten. De onderzoeken ondergaat ze met gelatenheid, te moe om te protesteren. Ook bij haar is na een half jaar dokteren de moed in de schoenen gezakt. ‘Niet opgeven, Sis’, fluister ik terwijl ze vecht tegen de slaap. Haar zus Romy (inmiddels 16) ontgaat niets en verwoordt wat ik zelf niet durf te zeggen: ‘als je haar zo ziet liggen, mam, lijkt ze wel dood. Ze gaat toch niet dood, hè?’ Met een dichtgeknepen keel antwoord ik: ‘nee meisje, we laten haar niet zomaar gaan.’ Maar ik kom weinig overtuigend over. Feit is dat het leven uit mijn dochter lijkt te sluipen en ik machteloos sta.”

“Natuurlijk ben ik wanhopig. En inderdaad, misschien is het een laatste strohalm. Op advies van een vriendin probeer ik het toch. Flink teleurgesteld in het medische circuit, ga ik op consult bij een homeopaat. Hij schijnt een apparaat te hebben waarmee je precies het lichaam kunt ‘ontleden’ om te kijken waar het fout zit. Abracadabra? Misschien. Maar hij leidt wel reguliere artsen in een Leids ziekenhuis op om met dit stukje techniek om te gaan. Die gedachte sterkt mijn vertrouwen. Op dit ogenblik zou ik naar Timboektoe lopen om mijn dochter beter te maken.”

“Het telefoontje”

“Ik heb de homeopaat alleen verteld dat Sissy ontzettend moe is. Spierzwakte, gebrekkige eetlust, gemakkelijk ziek worden: als een orakel somt hij alles op wat ze mankeert.